

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

140. An sit praeceptum de praemittenda confessione ant aumptionem
Eucharistiae? Et an sit divinum aut Ecclesiasticum? Ex p. 9. tract. 3. res. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. CXL.

An sit praeceptum de praemittenda confessione ante Eucharistiam? Et an sit divinum, aut Ecclesiasticum? Ex part. 9. tract. 3. Ref. 1.

§. 1. Praemittendam esse Confessionem sacramentalem ante sumptionem Eucharistiae ab eo, qui sibi peccati mortalis conscius est, nec sufficere solam contritionem, non modo definitum est in Concilio Tridentino, sess. 13. c. 7. & Can. 11. sed etiam fuit constans antiquorum Doctorum sententia, exceptis Cajetano, & Armilla in Summa, verb. Communio, & Panormitano in c. De homine, de celebrat. Miss. docentibus, nullum praeceptum fuisse in Ecclesia Dei de Confessione praemittenda ante Communionem. Verum communis, & constans reliquorum DD. sententia est, semper in Ecclesia Dei fuisse hoc praeceptum de praemittenda Confessione sacramentali peccati mortalis ante sumptionem Eucharistiae. Quod aperte probatur ex verbis Concilij Tridentini sess. 13. c. 7. quare communicare volenti revocandum est in memoriam illud praeceptum: Probet seipsum homo. Ecclesiastica consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque praemissa sacramentali Confessione, ad Sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod à Christianis omnibus, etiam ab iis Sacerdotibus, quibus ex officio incuberit celebrare, hae sancta Synodus perpetuo servandum esse decrevit. Quibus verbis non solum Concilium ex cit. loco Pauli colligit, fuisse antiquum praeceptum probandi seipsum; sed etiam definit, hanc probationem non fuisse aliam, ut Ecclesiastica consuetudo declaravit, quam Confessionem sacramentalem. Unde merito censetur à Concilio damnata opinio Cajetani: quin & injuncta excommunicatio ipso facto incurrenda, si quis eam docere, praedicare, vel pertinaciter asserere seu etiam publice disputando defendere praesumpserit, ut habetur citato Can. 11.

Sup. hae diff. lege doctrina Ref. seq. & signa ter infra in Ref. 144. §. Notandum usque in finem dictae Refol. & in Refol. 149 §. 2. curiam in fine, & in Ref. 154. ad medium §. ultim. & in principio Ref. 168. & in to. 3. tr. 1. Refol. 30. à principio usque ad §. ult. exclusivè.

2. His suppositis, difficultas est, an tale praeceptum sit Divinum, vel Ecclesiasticum. Esse Ecclesiasticum docet Medina, Palacios, & alij: quia nullum habemus signum, quod sit praeceptum divinum; multa verò, quod sit Apostolicum: tum, quia non solet Christus de modo, & ritu suscipiendi Sacramenta, dare praecepta, nisi quae consequuntur ex ipsa natura institutionis, sed eam curam relinquere Ecclesiae, ut constet in reliquis Sacramentis: tum, quia Trid. ad probandum semper in Ecclesia Dei fuisse hoc praeceptum de praemittenda Confessione ante sacramentalem Communionem, non aliud testimonium ad hoc probandum affert, quam citatum locum Pauli: Probet autem seipsum homo. Atqui ex hoc non potest colligi, nisi praeceptum Apostolicum. Et hanc sententiam tenet etiam ex Neoterics Coninch.

3. Verum ego puto, tale praeceptum non esse purè Ecclesiasticum, sed etiam divinum propositum. Et merito: quia dictum praeceptum in dictis verbis Pauli contentum, non fuit tunc latum à Paulo, quando verba illa protulit, sed erat jam antea latum: ergo credendum est, latum fuisse à Christo, & nobis à Paulo traditum, & explicatum: quia, juxta regulam Aug. lib. 4. de Baptismo, c. 14. praeceptum illud conjicitur esse divinum, cujus non agnosceatur initium, si aliunde non conjiciatur non fuisse latum à Deo. Quod autem dictum praeceptum in verbis Pauli

contentum non fuerit tunc à Paulo latum, sed antea fuerit, ex eo probatur, quod non fuit traditum à Paulo, tanquam novum, sed tanquam antiquum: quod primo constat ex eo, quod Paulus tradit probationem illam per Confessionem, tanquam medium antea unicum, & necessarium, ut quis dignè manducaret, & biberet, ut ex contextu constat: quia postquam dixit: Quicumque manducaverit panem hunc, vel biberit Calicem Domini indignè, reus erit Corporis, & Sanguinis Domini, immediate subdit: Probet autem seipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat: qui enim manducat, & bibit indignè, judicium sibi manducat, & bibit. At si antea non fuisset praeceptum confessionis ad sumptionem Eucharistiae, non tradidisset probationem per confessionem, tanquam medium unicum, & necessarium ad dignam sumptionem Eucharistiae: quia praeter confessionem erat contritio perfecta, qua peccator potuisset constitui in statu gratiae. Secundo, idem constat ex eo, quod Paulus reprehendebat Corinthios, quia absque probatione illa sumebant Eucharistiam, supponens fuisse transgressores illius praeccepti; & ob id plures ex illis fuisse infirmitatibus, mortibus, & aliis penatibus à Deo punitos.

4. At asserunt adversarij: Apostolus solum affirmat institutionem, & usum hujus Sacramenti accepisse à Domino; reliqua verò ipse praecipit, non Dominus. Sed contra: tum, quia hoc Paulus non expressisset, sicut expressit, quando ead. Epist. c. 7. dixit: Non ego praecipio, sed Dominus, uxorem à viro non discedere. Contra verò, ipse, non Dominus praecipit, ut vir fidelis non dimittat uxorem infidelem; nec uxor fidelis virum infidelem, si velit cohabitare cum illa: tum, quia hoc praeceptum non tradit eo loco Apostolus, tanquam novum, & tunc primo institutum, & Corinthiis impositum: alioqui non reprehendisset illos, quod sine sacramentali probatione ad Eucharistiam accessissent. Quod si supponat illud, non est, unde Adversarij probent illud esse Apostolicum, & non divinum: quia illud esse Apostolicum, & non divinum, eatenus ex hoc loco probare possunt, quatenus hoc praeceptum hoc loco primo instituitur. Quod si non primo hoc loco instituitur, sed supponitur jam institutum, solumque ab Apostolo ipsius exequitio urgetur, non est, unde probare possunt illud non esse divinum, sed Apostolicum.

RESOL. CXLI.

An opinio asserens praeceptum de praemittenda confessione ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico sit saltem probabilis?

Et observatur, quod si sententia asserens confessionem ante Eucharistiam esse de jure Ecclesiastico est vera; sequitur, quod consuetudo posset tale praeceptum tollere, vel in ipso Summo Pontifice dispensare. Ex part. 9. tr. 3. Ref. 2.

§. 1. Affirmativè videtur respondendum ex Pro Fructu Suar. in 3. p. D. Th. 10. 3. disp. 66. sect. 3. citato Fructu ubi sic ait: [Admittendo autè hoc universale, & antiquum praeceptum, an illud sit juris humani, vel divini, mera opinio est, nostramque sententiam solum, ut probabiliorè, & magis piam defendimus.] Ita ille. Et novissime Less. in 3. p. D. Tho. 9. 80. art. 4. dnb. 1. n. 8. sic asserens: [Si ex praecepto Ecclesiae tenearis audire Missam, vel communicare, ut impleas Praeceptum Ecclesiae, potes communicare, vel celebrare, etiam si non possis confiteri. Ita Dominicus Sot. in hunc art. 4. dist. 1. 2. q. 1. quae sententia est probabilis: nam probabile est praeceptum de praemittenda confessione esse Ecclesiasticum, & Apostolicum.] Hae Less. Et Am. in cur. Theol. 1. 7. disp. 26. sect. 1. n. 8. sententiam

Pro Fructu Suar. in 3. p. D. Th. 10. 3. disp. 66. sect. 3. citato Fructu ubi sic ait: [Admittendo autè hoc universale, & antiquum praeceptum, an illud sit juris humani, vel divini, mera opinio est, nostramque sententiam solum, ut probabiliorè, & magis piam defendimus.] Ita ille. Et novissime Less. in 3. p. D. Tho. 9. 80. art. 4. dnb. 1. n. 8. sic asserens: [Si ex praecepto Ecclesiae tenearis audire Missam, vel communicare, ut impleas Praeceptum Ecclesiae, potes communicare, vel celebrare, etiam si non possis confiteri. Ita Dominicus Sot. in hunc art. 4. dist. 1. 2. q. 1. quae sententia est probabilis: nam probabile est praeceptum de praemittenda confessione esse Ecclesiasticum, & Apostolicum.] Hae Less. Et Am. in cur. Theol. 1. 7. disp. 26. sect. 1. n. 8. sententiam